

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 255/2022-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 3Nt/23/2021 z 2. novembra 2021 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 1Tos/129/2021 z 1. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľ sa neúplnou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Z neúplnej ústavnej sťažnosti a vyžiadaných príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 4T/49/2020 z 24. novembra 2020 uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona (ďalej len „TZ“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) TZ a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 TZ na skutkovom základe, podľa ktorého po predchádzajúcej hádke sťažovateľa s poškodeným ho mal sťažovateľ napadnúť a spôsobiť mu zranenia, ktoré si vyžiadali dobu liečenia najmenej 9 týždňov, pričom počas útoku sa mu mal sťažovateľ vyhrážať, že mu podpáli dom. Za uvedený skutok bol sťažovateľovi uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 6 mesiacov.
3. Sťažovateľ 28. apríla 2022 podal na okresnom súde návrh na povolenie obnovy konania sp. zn. 4T/49/2020, ktorý zdôvodnil nevykonaním výsluchu svedka (matky sťažovateľa) v pôvodnom konaní, čo by malo vplyv na výsledné rozhodnutie okresného súdu. Okresný súd návrh sťažovateľa napadnutým uznesením zamietol.

4. Krajský súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ďalej len „TP“) so stotožnením sa s odôvodnením uznesenia okresného súdu, že vypočutie svedka je ako dôkaz pre rozhodnutie sudu nepodstatný.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ tvrdí, že súdy mu odopreli možnosť predvolať svedkyňu (jeho matku) v rámci konania o povolenie obnovy konania sp. zn. 4T/49/2020, a tak zamedzili preukázaniu, že celý konflikt začal zo strany poškodeného a on iba bránil svoju matku. Sťažovateľ tiež namieta výšku uloženého trestu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému uzneseniu okresného súdu:

6. Z obsahu neúplnej ústavnej sťažnosti a vyžiadaných príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom prieskumu krajského súdu na základe sťažnosti sťažovateľa. Pre rozhodnutie ústavného súdu v danej časti je teda podstatné, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo podrobené zákonnému prieskumu zo strany krajského súdu. Uvedená skutočnosť tak vylučuje právomoc ústavného súdu v súlade s princípom subsidiarity [čl. 127 ods. 1 ústavy, § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“)]. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti pre nedostatok právomoci odmietol [§ 56 ods. 2 písm. a) ZoÚS].

III.2. K napadnutému uzneseniu krajského súdu:

7. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 348/2019).

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa, že súdy v rámci konania o povolení obnovy konania sp. zn. 4T/49/2020 odmietli vykonať ním navrhovaný dôkaz (výsluch jeho matky), ktorým by sťažovateľ preukázal dôvodnosť povolenia obnovy konania.

9. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že sťažovateľ návrhom na povolenie obnovy konania sledoval prehodnotenie dôkazov v jeho prospech, čo je v intenciách pôvodnej obhajoby legálne, no po právoplatnosti odsúdenia tomuto cieľu nemôže slúžiť inštitút obnovy konania. Ďalej uviedol, že navrhovaná svedkyňa bola vo veci sťažovateľa vypočutá už v prípravnom konaní 3. júna

2020, pričom do zápisnice opakovane uviedla, že konflikt medzi sťažovateľom a poškodeným nevidela a nevie, čo sa medzi nimi stalo. V danom prípade preto nejde o dôkaz, ktorý bol súdu skôr neznámy a ktorý by mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine či treste.

10. Ústavný súd sa oboznámil aj s obsahom uznesenia okresného súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu totiž zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania; IV. ÚS 350/09, II. ÚS 112/2020, III. ÚS 347/2021).

11. Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ na pojednávaní v konaní pred okresným súdom sp. zn. 4T/49/2020 podľa § 257 TP vyhlásil, že je vinný zo žalovaného skutku, čo viedlo k vykonaniu dokazovania na hlavnom pojednávaní len vo vzťahu k výroku o treste sťažovateľa a náhrade škody. Vzhľadom na toto vyhlásenie sťažovateľa nebolo vykonané dokazovanie v časti o vine sťažovateľa, čo ovplyvnilo aj proces smerom k výsluchu jeho matky ako svedkyne. Vo vzťahu k namietaniu neprimeranosti trestu ústavný súd podotýka, že inštitút obnovy konania nie je adekvátnym prostriedkom nápravy na rozdiel od prípadného dovolania pri splnení zákonných podmienok.

12. Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení dostatočne zaoberal námietkami sťažovateľa, jasne a zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré nevyhovel sťažnosti sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené ústavný súd preto v tejto časti neúplnú ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS ako zjavne neopodstatnenú. To bol zároveň dôvod, pre ktorý ústavný súd už vady neúplnej ústavnej sťažnosti od sťažovateľa odstrániť nežiadal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2022

Peter Straka
predseda senátu